

1 ולקחתם לכם ביום
הראשון פרי עץ הדור כפת
תמרים וענף עץ עבת
וערבי נחל ושמתם לפני
י? אליהם שבעת ימים:
ויקרא כג מ

2 ברכת תשבו שבעת
ימים כל האורך בישראל
ישבו בסבת: ויקרא כג מב
3 ובחמשה עשר יום
לחדש הזה חג המצות לך
שבעת ימים מצות
תאכלו: ויקרא כג ו
4 דבר אל בני ישראל
לאמר בחמשה עשר יום
לחדש השביעי הזה חג
הסבות שבעת ימים לך:
ויקרא כג לד

5 ובחדש השביעי באחד
לחדש מקרא קדש ויהי
לכם כל מלאכת עבודה לא
תעשו יום תרועה ויהי
לכם: במדבר כט א
6 והעברת שופר תרועה
בחדש השביעי בעשור
לחדש ביום הכפרים
תעבירו שופר בכל
ארצכם: ויקרא כה ט

כדאיחא צפ"ק דיצמות (דף 101) וי"ל דהכא הכי גמרי מה מנינו צהנך
שמלות נוהגות צצנת ומכשיריה דחו צצנת אף כל שמלות נוהגות
צצנת מכשיריה דחו צצנת הלכך לא שייך למילף מכיבוד דהיינו המלוה
עלמה ולא מכשיריה דשחוט לי צצנ לי היינו כיבוד עלמו כשמתקן

לו מאלכו והצנין נמי הו מלוה אחת
שלוה הקדוש צרוך הוא לצנות צית
המקדש: **סד"א** נירף שבעת ימים
משבעת ימים מסוכה. וא"ת היכי מסק
אדעמיה לדון ג"ש הא אין אדם דן
ג"ש מעמנו אא"כ למדה מרבו וי"ל
דשמא בעלמא מיתנה למדרש:
קמ"ו. ולא ידענא השתא האי
שבעת ימים למאי אחיא

דאע"ג דרשנין צפ"ק דפסקים (דף 102)
מה שביעי שביעי לחג אף ראשון
ראשון לחג הא איכא למידרש משצעה
בלא ימים:

שבן טעון ארבעה מינים. אף
על גב דעומר ושתי הלחם
נמי מציאין עמהן כצעים ויין לניסוך
ושמן למנחות שאני ד' מינין שזולב
דמעצבין זה את זה כדאמר צפרק
הקומץ (מנחות 97 טו). וצפרק התכלת
(שם 97 מה): [אמרין] הכצעים אין
מעצבין לא את העומר ולא את שתי
הלחם (י) והיינו טעון ד' מינין שאין מנחות
זולב כלל בלא ד' מינין אזל צאלו יכולה
להיות מנחותן בלא ד' מינין. ה"ר צ
פור"ת: **אי מעומר בו**. הכא לא
דייקא תלמודא למילף מביניהו דהכי
אורחיה דתלמודא זימנין דייק זימנין
לא דייק ואי הוה דייק הוה משכח
פירכ' הדב פור"ת א"י מילתא דאחיא
צמה הדב טרח וכתב לה קרא כמז
מילתא דאחיא צקל וחומר והאי דקאמר
תלמודא ניכתוב רחמנא צהאי ומיתי
אידך מיניה פירוש ומאי צריך קרא
היינו משום דאי בלא מה הדב הוה
מזלי למילף הך מלוה מאידך לא הוה
כתב רחמנא קרא כיון דהוה פשוט כל
כך דלא דמי למילתא דאחיא צק"ו
דהוא פשוט יותר: **שבעת ימים** (י)
מא"כ. מופנה הוה משני צדיים גבי
זולב לא איצטריך דאע"ג דרשנין ימים
ולא לילות מיהו לא הוה צריך למיכתב
שבעת כלל דהוה מזלי למיכתב ושמתת
לפני וגו' צימים והוה לון שבעת
מיותר לג"ש וא"ת ור' אליעזר היכי
דרש ימים ולא לילות כיון דאית ליה
ג"ש הוה גופה נילף מסוכה מה להלן
ימים אפילו לילות אף זולב ימים ואפי'
לילות ויש לומר דלית לן למילף בג"ש
מילתא דלשון ג"ש גופא מוכחא דאינו
כן דימים משמע ולא לילות:

ואי מסוכה שכן נוהגת באימות
בבימים. משמע דצדי צלימת
תאמר צמנה שאינה נוהגת צלילות
כבימים ואלדעה עיקר מנחותה צלילה
הראשון שנאמר צערי תאלכו מנחות
(שמות יב) והכי הוה מזלי למימר שכן
נוהגת צימים וצלילות:

נפקא ליה מביים הכפורים.
וגמרינן מהדדי כדדרשינן
צראש השנה (י) שיהו כל התקיעות
של חודש השביעי שוות כדפירש
צקוטרס ורבנן סברי דלא שייך
לאקשווי אלא לומר צסדר תקיעות

יהיו שוין דלענין סדר תקיעות מיייתי

כל שעסא זמניה הוא. וכיון שיש לו טלית בכל יום שמשעה צלא צליית
עובר צעשה וואפילו מונחת צקופסא הלכך כל יומא רמיא מנחותיה
עליה: הואיל וצידו להפקיין. ונפקי מרשותיה ולא עליה רמיא
חוצתיה: אי מעומר ושתי הלחם. וגמר צמה מנינו: ציום ואפילו

צצצת. מדלא כתיב צראשון לדרשא
אחא צכל יום שהוא ראשון לחג:
ולמאי איצטריך לצדיי להאי ואפילו
צצצת אי נימא לטולטל כדמשמע
קרא לקיחה טלטול צעלמא הוא
ועדיין צמתן תורה לא נאסר טלטול
דאיצטריך קרא למישרי להאי: אלא
למכשיריו. דאיסורא דאורייתא הוא:
מה להנן ימים ואפילו לילות. כדלפינן
צצצת סוכה (דף 102). וצצצת
רחמנא צולב. דמכשירין דחו:
וניסו. עומר ושתי הלחם מיניה
ולמה ליה צצצת צצצת: ואלא פרכינן
מלוג. צמה מנינו מלוג. שהוא
מלוה ומכשיריו דוחין אף סוכה שהיא
מלוה מכשיריה דוחין: גמר ו' ימים
צו. וצג"ש אחי ליה. ואע"ג דאינה
מופנה משני צדיים דהא גבי לולב
חד צצצת ימים הוא דכתיב ודרשינן
לר' אליעזר למעוטי לילות כיון דגלי
רחמנא צעומר ושתי הלחם ולולב
גילו מילתא בעלמא הוא ולא פרכינן
עלה. גימגוס (א) וניסו הך. עומר ושתי
הלחם מיניה: אי מסוכה שכן נוהגת
צלילות צבימים. ואילו מנה לילה
הראשון חוצה ומו לא כדאמרין
צפסקים (דף 102). וצצצת רחמנא.
צדיא צמנה וגמרו הך כולהו
מיניה: צצצת צצצת. כדלפינן
צצצת ימים וגו' (י) כל שישנו צצנ
תאלל חמץ ישנו צקוס אכול מנה
וגשים איתנהו צצנ תאלל חמץ דכל
מנות לא תעשה צין שהומן גרמא
צין שאין הזמן גרמא צייבות לאפקי
סוכה ולולב דליתנהו צצצת מנחות
עשה שהומן גרמא היא: ומאי.
האי קרא הי מילתא דתרועה אחא
למישרי צצצת אי לתקיעה לא
איצטריך דאפילו תקיעת הרשות לית
צה איסורא דאורייתא: מלאכס
עצודה. של טורח: וגמרי מהדדי.
צצצת ראש השנה (דף 102): שאין
תלמוד לומר צצצת השביעי (י) דהא
צצמה קראי כתיב לן דיוה"כ צצצת
השביעי מה מ"ל צצצת השביעי שיהו
כל תרועות משל חדש השביעי שוות:
נפטרו עצדים לצצת. קריאת
דכור דיוצל תלויה צה הלכך
חשיבא: אי מצולה. מאחת מכולן:
כדאמרין. איכא למיפרך צכל הך
חדא דז חומר האמור צה לעיל:
שאס

מיבעי ליה ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה
מביים הכפורים תעבירו שופר בכל ארצכם וגמרי מהדדי וליכתוב רחמנא
בשופר וליתו הך וליגמרו מיניה מתקיעת שופר דראש השנה ליכא למיגמר
שכן מכנסת זכרונות של ישראל לאביהן שבשמים מתקיעות [שופר] דיוה"כ
ליכא למיגמרי (ד) דאמר מר תקעו ב"ד שופר נפטרו עבדים לבתיהם ושדות
חוזרות לבעליהן: (אמר מר) מילה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי
רבי אליעזר מנא ליה לר"א הא אי מכולהו גמר כדאמרין ועוד מה להך
שבן

לה התם אזל לזמן דיום ודאי לא איתקש דע"כ זמנס אינו שיה שיה צראש חודש ויה צעשור לחודש:
והתניא

(א) נתי תוספות מנחות מה.
ד"ה טלית. (ב) סוכה מג.
(ג) לעיל ק"י: ע"ש ר"ה ט"ז.
(ד) ר"ה ט"ז. (ה) [צדיים ט"ז].
(ו) [ויקרא כה]. (ז) ע"י
מהר"ם. (ח) [כדאיחא צפ'
התכלת מה]. (ט) [דף 102].

הגהות הב"ח

(א) גבי נילף שבעת ימים
משבעת ימים מסוכה:
(ב) שם אלא גמר שבעת ימים
משבעת ימים מלוג:
(ג) רש"י ד"ה גמר ו' ימים
וכי גימגוס ה"ד ואמר כך
מ"ה וצכתוב רחמנא
בהדיא בסוכה וימי הך
עומר ושתי הלחם ולולב
מיניה: (ד) תוס' ד"ה שבעת
ימים משבעת ימים מלוג
מופנה הוה משני צדדין דגבי
לולב נמי לא איצטריך:

גליון הש"ס

רש"י ר"ה כל שעתא וכו'
ואפי' מניחת בקופסא. ע"י
מנחות דף מד ע"א תוס'
ד"ה טלית: תוס' ר"ה כ"ה
ק"ה ע"ג מנין זה לעיל דף
ק"ה ע"ג מנין זה הוה
וש"י:

רבינו חננאל

הואיל וצידו להפקיין. פי'
כי הצייצית הוא חובת הבגד.
וכיון שהפקיין אינו בגדו.
וכן הבית כיצוד בו.